

ŽUPNE OBAVIJESTI

PONEDJELJAK - 7.30 + Dragutin Magić god., Mijo i Josip

UTORAK – SVI SVETI

7.30 + župna

9.30 + Lacko Dragica god.

11.00 + Helena i Stjepan Vugrinec, Franjo i Anđelka Šenjug

SRIJEDA- DUŠNI DAN

7.30 + Videc Filip, Marija i obitelj

17.00 + za sve duše u čistilištu

ČETVRTAK -7.30 + obitelj Hrman Josipa i Kosec Ivana

PRVI PETAK - 7.30 + za duše u čistilištu

Klanjanje pred Presvetim – 19.00

SUBOTA -**17.00** - skupna sv. misa - popis na oglasnoj ploči

NEDJELJA – 32. KROZ GODINU

7.30 + župna

9.30 + Mišak Jagoda god. Petar i Matilda

11.00 + Kosec Marija i roditelji Žmuk

ŽUPNE AKTIVNOSTI: Dječji zbor – petak u 18; ministranti – subota u 10

Župni vjeronauk: firmanici – petak u 17.00; prvopričesnici – petak u 14.30

Dragi Gospodine, pomози mi da ti se u potpunosti otvorim
jer sada ostavljam po strani sve svoje brige.

Ispuni moje misli svojim mirom, svojom ljubavlju.

Gospodine Bože, zahvaljujem ti na daru slobode.

Pomози mi da taj dar koristim odgovorno. Slobodan sam birati.

Vodi me da uvijek i u svemu tražim tvoju volju, u svemu što se događa u
mome životu.

ŽUPA MAJKE BOŽJE SNJEŽNE - TRNOVEC

ŽUPNI LISTIĆ

Godina III.

broj 49 (153)

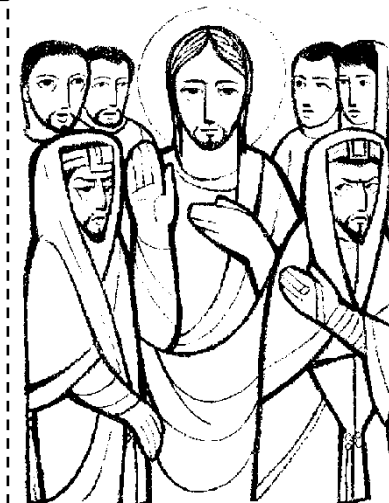
30. listopada 2011.

31. NEDJELJA KROZ GODINU

Uz mnoštvo vjernika (ljudi koji vjeruju da postoji Bog) živi mnoštvo nevjernika (ljudi koji vjeruju da Bog ne postoji). Filozofija kaže, da je Bog sveobuhvatni temelj, izvor i cilj svega. On nije ograničen, pa ga se stoga ne može dokazati kao što dokazujemo stvari, nego sasvim drukčije. On je Netko, ali na neograničen način. Nije jedno između raznih bića. On je smisao svega Nitko ne raspoláže Bogom. Zato ga se ne može znanstveno eksperimentalno spoznati. Njega se spoznaje čitavim bićem, srcem, duhom, razumom. U njegovu se prisutnost može skočiti i „zaplivati” - ili ne skočiti. Stoga jedni vjeruju da postoji, drugi vjeruju da ne postoji. To su, dakle, dvije vrste vjernika. Ne može se dokazati da Bog ne postoji. Jer, ne poznajemo do kraja ni svemir, ni čovjeka, ni Zemlju, ni zakone svemira i života. Zar je netko sve to prošao i spoznao pa uvidio da ga nema? Može se samo vjerovati da ga nema.

Opredijeliti se za nepostojanje Boga. Ili se opredijeliti za njegovo postojanje na temelju razumskog promatranja stvorenja. Važno je pri tome biti zaista dosljedan. Oslušnuti vlastito srce. Što istinska dubina čovjeka o tome kaže? Potrebno je biti čitav ono što u biti jesi.

Tek kad se povjeruje u Boga dobiva se iskustveno svjedočanstvo živoga Boga.

Popričesna molitva

Gospodine,
nahratio si nas
nebeskim
otajstvom.
Molimo te,
nek djeluje
u nama sve snažnije
i pripravi nas
na dar
što ga obećava.

„NOĆ VJEŠTICA“ I SVI SVETI

Za koji tjedan će nam pred vratima biti blagdani Svih svetih i Dušni dan. Nakon tih dana ponovo ćemo zaključiti kako smo mi sami (ili neki naši kršćanski susjedi) u ulozi kršćanskih vjernika samo jedan sat vremena tjedno, obično nedjeljom prije podne. U preostalo vrijeme preko tjedna mi postajemo dio mase naroda s ulice koji se gubi u bujici pomodarstva, površnosti i isključivo potrošačkog mentaliteta.

Živimo u kaotičnoj sadašnjosti u kojoj su gotovo posve izgubljena vrijednosna mjerila. Mi vjernici to stanje tek konstatiramo, ali ne ustajemo protiv toga. Nemamo smjelosti zaštititi svoju obitelj i svoj dom. Nemamo odvažnosti da sami prepoznamo i utiremo svoj put na kojem nećemo biti žrtva vlastite neodgovornosti.

Već prije blagdana Svih svetih neki će kršćanski vjernici „okititi“ svoje prozore i okućnice izrezbarenim i osvijetljenim bundevama u obliku demonskih lica. Posudit će filmove strave u videoteci i uživati u tome. Zdušno će surađivali sa odgajateljicama u vrtićima i učiteljima u školi. Velikodušno će otvarati svoje novčanike kako bi njihovo voljeno dijete imalo što krvaviji kostim za vrtićku ili školsku priredbu, kako bi što bučnije i razuzdanije u kafićima slavilo „Noć vještica“ ili uobičajeno domaćim rječnikom rečeno - Halloween.

Nažalost, ljudi koji sve to podržavaju u stvari često ne znaju što čine. Stoga ih ovim tekstom želimo poučiti.

„Noć vještica“ ili običaj o kojem govorimo potječe iz davne keltske i poganske religije i od njihovih svećenika - druida. Taj poganski krvavi obred odvijao se posljednje noći u listopadu. Tada su druidi ubijali malu djecu i prinosili ih kao žrtve svom bogu mrtvih. Ukoliko jedna obitelj ne bi sama dobrovoljno druidima predala svoje djeteta, oni bi ubijali ostale članove obitelji.

U to davno vrijeme stari su narodi (vrlo daleko od Hrvatske!!!) prakticiranjem takvih obrednih ubojstava sijali strah diljem Engleske, Irske i Škotske. Uspomenu na takve obrede danas naivni ili nepoučeni ljudi na isti taj dan slave danas u Irskoj, Americi, Australiji, Novom Zelandu - a nažalost i u našoj lijepoj domovini Hrvatskoj.

Mi Hrvati se obično dičimo svojom kršćanskom vjerom, višestoljetnom kulturnom tradicijom i demokršćanskim načelima. Stoga je teško shvatiti koliko smo naivni: u svojoj povodljivosti za stranim „uzorima“ odmah i rado žrtvujemo najprije svoj identitet, a potom i ono što nam je najdraže - svoju djecu. Svaka sablasna bundeva na prozoru ili plotu, svaka proslava „Noći vještica“ zapravo veliča smrt, ubojstvo i zlo. Slavljenje navedenih obreda grubo nasrće na dušu onih koji u tome sudjeluju, a to su naša djeca i mladež. Umjesto da im utiremo put u život, mi ih učimo da se klanjaju bogu smrti.

Roditelj danas kao pojedinac može biti neuk, neupućen i nesmotren. Ali onaj koji je kršćanski vjernik, koji je više upućen i koji više zna nema pravo biti nesmotren, niti naivan. Inače nastaje propust. Taj propust može činiti i roditelj - vjernik, odgajatelj, učitelj ili vjeroučitelj. Propust možda čini čak i svećenik u župi, koji, kao moralni autoritet svojoj vjerničkoj zajednici svake godine ponovno ne protumači što je u svemu tome dobro, a što je zlo.

Naravno da nikakvo rješenje nije u tek pukoj konstataciji da „noć vještica“ svetkuju mnogi oko nas. Nikakva utjeha nije u tome da konstatiramo da to rade i naši dobri susjedi ili znanci. Ako je neki čovjek doista vjernik, on bi trebao uvijek i svuda biti zagovornik dobra, borac za dostojanstvo i kvalitetu tjelesnog, a napose duhovnog i duševnog zdravlja.

Živimo u svijetu koje obiluje deklarativnim pravima, slobodama, i mogućnostima uvažavanja drugoga i drugačijega. Kad čitamo ili slušamo o sebi i o pravima koja smo si izglasali, zamalo da i sami ne povjerujemo u takvu bajku. U našem stvarnom životu tvrdimo da su nam djeca najdraža i najvažnija. Njih zato štite zakoni, uredbe, konvencije, organizacije, pravobraniteljstva... U našim je zakonima čak i zapisano da roditelj ima pravo odgajati djecu sukladno svojim moralnim i vjerskim načelima.

Zašto onda dozvoljavamo da nam loše društvo stalno krade naše roditeljsko pravo? Zašto nikako ne uspijemo naći malo vremena i zajedno sa svojim djetetom porazgovarati o tome što je dobro, a što je zlo? Zar zaista ne znamo svom djetetu u toplini obiteljskog doma objasniti što je to blagdan Svih svetih i što je Dušni dan? Zar ćemo, po običaju, i dalje naivno misliti kako će to umjesto nas roditelja odraditi netko drugi?

Verica Jačmenica-Jazbec